

**כשיילדיים קטנים בוכים,
בזעם הטעיה בטור טה:**

**לא הספיקו להתואוש
מחלلت האח בן השנה,
ובבשורה הכי קשה נפל**

סאנטאלען קופ שווין אהיינן

יְאָמַר, חוֹטֵט שׂוֹן יְהִיּוּת!

ואז התרשם העולט. אבא.

אבא האחוב, אבא החוק, אבא שתמיד חיק אותם גם כשהיה רחוק כל כך עם האח הקטן החולה. אבא המנוח, אבא שיודע להגיד את המילה הנכונה, אבא שעושמע ו יודע להחמייא, אבא שננתן להם תקווה ביום סגיר.

הוא--- גילו לו את המחללה. הנוראית. ההייא. המפחידה. הקשה. הממאיירה. האדומה.

ופתאום הכל חוזר, בענק. כל הפחדים, החששות, המחשבות, העתידות, הכל שב ומכה, מנפץ את הלב. קורע את השלווה בעיריה שאיכשהו הספיקה להיווצר. כאילו לא הספיקה להם פעם אחת...

"אבא?! תולוז?!!"

לא יכול להיות דבר כזה אבא יש חוללה!"

הילדים עומדים ליד הדלת, עוקבים בעניינים עצובות אחרי אבא ששוגר את הדלת ומחיך אליהם. פושע בקושי, סוחב מזוודה גדולה. פרידה נספתח.

הכל מתחיל מורתתלה...

ולכבות של אנשים מבוגרים לא מסוגלים להכיל כאב כזה. או לכבות של ילדים?

**מחלחת החיים האזורה מחייבת את
 כולנו להיות חלק מהמשפחה**

בקושי בקושי הם הצליחו לgom, להתחיל מהתחלתה.

לחיר אחורי שנה של אימה, לישון אחורי חודשים של לילות חרדה, לפרוק רגשות שהצטברו אחורי שנה של מחלת נראאה בראשו של הקטנטן.

בקושי הספיקו להתאושש מחודשים ארוכים בניכר, בקושי הספיקו לשוב אל חיק המשפה האוהבת, לשקם את הבית, להתחיל לחשבן את החובות שהצטברו. מאות אלפי שקלים של

חודשים בלי עבודה וחור שחור של הוצאות. בקושי טעמו את מתיקות התקווה. נשמו רגעים של רוגע, הודיע על חירך של ילד שנייתן להם שוב במתנה, חזדו להיות משפחה ונילה. חידר, בית ספר, שידוכים, סנדוויצ'ים...

אה, וגם חובות שצריך להתחיל לשלם ואין מאיפה...

**נאנו אל

אָלָעַ
קָוֶשׁ שׂוֹן אֲבִינוּת**

שוב יתפזרו בין משפחות טובות. שוב יתרחקו אבא ואמא מהנוּף למשר מי יודע כמה זמן.
שוב יהיו הליות שחורים, שוב ילכו לחידר עם סוד גדולقلب, וגעגועים שצורבים את הנשמה,
ומחויבות מפחידות שאסור לגלות לאף אחד ...

לחת לילקה להרחי

הדלת החומה של הבית הנעים ננעלת בפעם השנייה בתוך שנה.
אבא ואמא יוצאים לחו"ל להילחם. על החיים. שוב.
לחמים מנוטים בעולמו הנסתור של השם.
יש רק שיטה אחד שהם לא מסוגלים להילחם בו.
ואנחנו כן.

זה בעצם התפקיד שלנו עכשווי. החובה שלנו. המשימה המשותפת והמחויבות שלנו למשפחה היקраה זו
שנלחמת על החיים בפעם השנייה.
זהו הטעם שבו שולנו לעקה התמימה הבוקעת מליבם של ילדים.
זה המענה שלנו מול שבר כפול של משפחה כה יקרה.
זו החובה שלנו ברגע זהה. לפתח את הלב הכى גדול שאפשר. לכואב את הכאב האiom, לחוש את העצביטה
העמוקה. לנסות להיות לרוגע חלק מהמשפחה. להרגיש את מה שהוא מרגישה,
ולעוזר. בכל הכוח. עם כל הרוגש, עם כל העוצמה.
לא לחת לב לשכות, לא לאפשר לרוגש להתרגל, לא להירדם במשימה הגדולה שלנו.
את שיש מאות אלפי שקליםיהם שהם מוכרים כדי לנחל את ההליך הרפואי בצדקה הци
טובה שאפשר - אנחנו לוקחים על עצמנו, מתחייבים לדאוג להם!

אנחנו נתאמץ. לא יהיה לנו קל לחת מעבר ליכולת. לא יהיה נעים לבקש שוב מחברים
ומכרים, להרגיש קצת את הבושה מטפסת בגב.

אבל אנחנו חלק ממשפחה זו, לא רפואיים לרוגע - עד לשקל האשש מאות אלפי!
עכשווי! עכשווי אנחנו חותמים על הוראת הקבע הכى גדול שאפשר, זוכרים שנכל שקל
שולנו - הוא פחות דמעה אחת שלהם!

**אנחנו גם מתחייבים על יעד אישי, להתרים את כל מה שroke אפשר! כי ביטו, אין נב
שיישאר אדייש מול שבר כפול של משפחה יקרה כל נבי!**

**את החולן איננו יכולים לרפא, אבל את הכאב שבזורך? אנחנו מתחייבים לרפא!!!
ונחנו גו' אטזחט גזוו' הטע את הגז'ת כפהת הטע'ת...**

חירום להציל את המשפחה!!!

בהוראת הרבניים שליט"א,

**על כל אחד להשתדלותה יותר מכפי יכולתו לא לפחות מהו ראת קבוע!
של סך 50 ש"ח למשך 24 חודשים!**

